

FRAM KAMERATER

Desember -83

God jul!

EN RARITET

- Hva er det, Vladimir Vladimirovitsj?
- Det er en såpe, min lille due. (FRÅ OKTOBER DOKKMANDEL)

Simplicissimus 1911

INNHold:

Ledert den internasjonale situasjonen	s 3
PPR og erfaringer med bygging av sosialismen	s 5
Rekrutteringsmøte med Liv Fjellheim	s 9
Prinsipp-programmet	s 10
Forslag	s 16
Oktober Bokhandel	s 17
Planarbeidet vårt - godt nok?	s 18
Beredskapsdiskusjonen - nødvendige forberedelser eller venstristiske krampetrekkinger	s 20
Masserbeid - var det noe vi holdt på med i 70åra?	s 21

5 AV 19 SIDER I DETTE NUMMER ER SKREVET AV KVINNER. EN
UTFORDRING TIL PARTIETS KVINNER: 50% PÅ NYÅRET!

-RED.

VIKTIG OPPLYSNING:

INN TIL VIDERE MÅ ALLE INNLEGG LEVERES MASKINSKREVET.
GRUNNEN ER KORT OG GODT DEN AT FK-REDAKSJONEN FOR TIDEN
MANGLER FOLK SOM KAN SKRIVE PÅ MASKIN. HÅNDSKREVNE INNLEGG
BLIR DERFOR IKKE TRYKKET..

NB! SAMTIDIG TILLATER VI OSS Å ØSKE ETTER MASKINSKRIVER.
VEDKOMMENDE MÅ AVSETTE EN KVELD PR MND OG VIL BLI LØNNET
SOM GRATISARBEIDER. TENK OVER DETTE, LEGG INN BESKJED PÅ
OKTOBER.

FK-REDAKSJONEN.

FRIST FOR NESTE FK: 20 JAN.-89

* leveres maskinskrevet, med dobbel linjeavstand, nytt fargebånd,
til Oktober Bokhandel.

Forsida denne gangen er tatt fra Kjell Hjærns bok BLIX.
Fåes framdeles kjøpt i Oktober Bokhandel.

leder: den internasjonale situasjonen.

Interessen og kunnskapene blant partimedlemmer om den internasjonale situasjonen, er liten for tida. Dette på tross av situasjonen i Midt Østen hvor motsigelsene USA/Sovjet er kraftig skjerpet. Amerikanske og sovjetiske soldater står i dag bare få km fra hverandre, de støtter opp om hver sine grupperinger i Libanon, spiller på de religiøse og politiske motsetninger som finnes i landet. De ønsker begge å knekke PLO, men har hver sin måte å gjøre dette på.

På tross av en pro-amerikansk regjering i Libanon, Israels okkupasjon av sør-Libanon, tilstedeværelsen av amerikanske soldater, vil jeg hevde at det er Sovjet som styrker seg i området. Sovjet har satset enormt på Syria siste årene, med en militær opprustning som savner sidestykke i Midt Østen. Det er 5000 sovjetiske rådgivere i Syria, den sovjetiske militærbasen ved Shimsar ligger 7-8 mil fra Tripoli! Pga kortida som en sosialistisk stat, har Sovjet fortsatt en god del politisk innflytelse, f.eks. innenfor den libanesiske venstresida. USA imperialismen derimot, er avslørt.

Som Palkom-aktivister har vi møtt reaksjoner siste tida, -NB! også fra partifolk, : "Med PLO er det vel over og ut nå, de sloss jo bare innbyrdes." En ting er at pressa forsøker å framstille Syrias/Sovjets angrep på PLO som et internt oppgjør, verre er det at partifolk sluker dette rått. Syria/Sovjet ønsker kontroll over PLO for å kunne bruke det palestinske kortet overfor USA, i tillegg er Syria, som alle andre araberland redd en uavhengig, nasjonal og progressiv bevegelse som PLO.

Det har eksistert politiske uenigheter innafor PLO i alle år. Uenigheter som går på taktikken i frigjeringa av Palestina, hvem en skal alliere seg med, bl.a. Flere grupperinger i PLO har kritisert Arafats forhandlinger med Jordan (om opp-

rettelsen av en palestinsk stat på Vestbredden og Gaza), og går inn for mere militante aksjoner og mindre diplomati. Det er disse motsigelsene som nå blir brukt av Syria/Sovjet. Opprørerne anklager Arafat for å gå USAs ærend og for å ha lagt ned den militære kampen.

Det er verdt å merke seg at bare en organisasjon har gått over til Syria (til tross for at flere av dem er politisk uenig med Arafat.)

PLO - spørsmålet om palestinernes nasjonale rettigheter, er det sentrale i Midt-Østen konflikten. USA/Sovjet er klar over dette, og prøver begge å knuse PLO. Situasjonen er spent, den endrer seg raskt, og den krever av oss at vi følger med. Fortsatt støtte til PLO krever at vi har et minimum av kunnskaper, at vi kan forklare til arbeidskamerater, venner ol. hva som skjer. Alt for lenge har "fredsbevegelses-ideologi" fått råde i partiet. Med det mener jeg tendensen til kunn å bry seg om det som foregår i vår del av verden, og gi faen i den tredje verden. Det er på tide å ta et oppgjør med dette nå!

Trine.

Käthe Kollwitz: død kvinne med barn. 1922-23

PPR og erfaringer med bygging av sosialismen. Viktige erfaringer bygd inn i det nye utkastet til PPR.

Det er nå 113 år siden arbeiderklassen og deres allierte erobra makta i den franske hovedstaden og oppretta sin Pariserkommune. I 2 måneder greide de å holde på makta. Sosialismen i Frankrike nådde bare "startstrekken". Under etterdønningene av den første verdenskrigen ble det oppretta Rådsrepublikker over hele Europa. Lengst nådde de tyske Rådsrepublikkene som våren 1918 spredde seg som ei revolusjonær bølge fra Kiel i nord og sørover i Tyskland. ~~Også i Ungarn~~ Rådsbevegelsen var første etappe i den sosialistiske revolusjonen i Tyskland. Den varte noen måneder. Så ble den knust. I Ungarn erobra arbeiderklassen statsmakta på omlag samme tida. ~~Marxistisk~~ Storstilte forandringar av samfunnsforholda i sosialistisk retning var på gang da de også, etter nesten ett år, ble knust av borgerskapet og imperialistisk intervensjon.

Det er erfaringene etter disse første ~~revolusjonene~~ sosialistiske revolusjonene Marx oppsummerer i Borgerkrigen i Frankrike og Lenin oppsummerer i bl.a. Staten og Revolusjonen. Erfaringene er klare: Arbeiderklassen og deres allierte må være forberedt på å forsvare sin stat med våpenmakt. Revolusjonen blir voldelig. Borgerskapet gir ikke fra seg makta frivillig - som resultat av demokratisk fatta vedtak. - Klassikerne ~~skulle~~ sine oppsummeringer legger derfor stor vekt på nettopp dette: At revolusjonen blir voldelig - at folket må ha våpen.

Men, hvilke erfaringer har vi i tillegg til disse når ^{over} vi 100 år etter Marx sine oppsummeringer og over 60 år etter Lenin, skal skrive vårt PP? Jo - at kontrarevolusjonen ~~kan~~ skje sjøl om arbeiderklassen er væpna. Vi har erfaringene fra ^{den} kontrarevolusjonen i Sovjet-Unionen, Jugoslavia og Folkedemokratiene i Øst-Europa å bygge på. Vi har erfaringer fra den "fredelige kontrarevolusjonen" (Nå viser historia at den ikke var så fredelig likevell!) Det er disse erfaringene UPP i stor grad greier å bygge inn i det nåværende utkastet. Dette er svært viktig - noe som klart undervurderes av ^{U.P.P.} EP og signaturen "R" i Diskusjonsbulletin Nr. I.

Fasene i den sosialistiske revolusjonen.

Ellen P. n(EP), starter sin artikkel på s.20 i Diskusjonsbulletin med å slå fast at "revolusjonen ikke er noe teselskap" Hun klager over at det ikke er mye som "minner om voldshandlinger"

og klassekamp" i UPPs beskrivelse av forholda i Norge "etter en sosialistisk revolusjon". For EP er tydeligvis Proletariatets diktatur knytta sammen med vold og undertrykkelse av borgerskapet. Men, EP, det senttale i Proletariatets diktatur er ikke volden og undertrykkelsen, men frihetene, demokratiet og mulighetene for det store flertallet av folket! Når vi skal skrive et program må det være dette, det grunnleggende, vi først og fremst må fram-
 heve. Når jeg kjemper for Proletariatets diktatur, er det fordi det er en samfunnsform som gir det store flertallet muligheten til å bestemme over sitt eget liv, sikre levekår, kulturelle muligheter etc.. Jeg tror, EP, at med innrettinga de på programmet, oppnår du samme effekt som det borgerlige lærerbokforfattere prøver å oppnå. Mårede nettopp trekker fram disse sidene når de skal beskrive det føle proletariatets diktatur for norske skole-
 elever. Ellers tror jeg EP, "R" og andre som kritiserer programmet fra samme vinkel legger for stor vekt på det jeg vil kalle Den første Fasen i den sosialistiske revolusjonen-maktovertagelse. I byggingen av sosialismen-fram mot kommunismen-kan jeg tenke meg dette som en hensiktsmessig faseinndeling:

1. Fasen med Maktovertagelse
2. Konsolideringsfasen
3. Overgangen til kommunismen

Erferingene fram til Lenins tid, ~~var~~ med unntagelse av Oktoberrevolusjonen, var at ingen revolusjoner har overlevd Fase I. Alle revolusjoner til nå har skjedd i forbindelse med, eller i kjølvannet av, imperialistiske kriger. I Fase I har den unge sosialistiske statsmakta vært under konstant trussel fra utenlandsk imperialisme i allianse med hovedstyrken av landets eget borgerskap. Fram til Oktoberrevolusjonen hadde revolusjonene blitt "druknet i blod" nettopp i denne fasen.

Etter Oktoberrevolusjonen har vi sett hvordan hvordan sosialistiske revolusjoner har vært sterke nok til å sikre statsmakta, konsolidere det nye økonomiske og politiske systemet og starte den planmessige byggingen av sosialismen. Det har vist seg at å forsvare proletariatets diktatur i de videre fasehe har vært like vanskelig som i den første fasen. Men, trusselen nå har ikke først og fremst vært utenfra, men innenfra, ~~for~~ Problemet har ikke vært, slik noen ser ut til å tro, at partiet ikke har sikra

seg maktposisjoner nok. Tvert om har vi sett hvordan både den russiske og jugoslaviske ~~revolusjonen~~ ^{partiet}, for å ta to jeg sjøl kjenner godt har sikra alle maktposisjoner på partiets hender fra hæren til kringkasting og fabrikker. Etter min mening har disse partiene undervurdert to spørsmål, som jeg anser som avgjørende: 1. Hvordan styrke massegrunnlaget for sosialismen?

2. Hvordan forbinde partiet med massene?

Hvordan styrke massegrunnlaget for sosialismen?

Sosialistiske revolusjoner til nå har skjedd uten at de store massene har hatt noen klar forestilling om hva slags nytt samfunn de ønsker. De har deltatt i opprøret mot det gamle, men bare fortroppen og deres nærmeste venner, har hatt en ~~klar~~ strategi for den videre samfunnsutviklinga. Partiet kan da g lett gjøre den feilen at de "på vegne av ~~rikke~~ arbeiderklassen og folket" bygger sosialismen. Dette kan lett skje iform av direktiv til massene, i form av pliktmessig skolering i sosialisme etc. Vi veit sjøl hvordan folk med langvarig ~~demokratiske~~ borgerlig demokratisk tradisjon reagerer på "pliktmessige skolekurs, pliktmessig andakt i radioen etc". Poenget mitt er at sosialismen må utvikles i størst mulig grad som en stor diskusjonsbevegelse hvor fri, kritisk tenkning må stimuleres. Her mener jeg UPP helt riktig framhever "frihetene" på s. 29 20. Massegrunnlaget for sosialismen må utvides ved at massene ser at de har materielle fordeler av sosialismen og at de sjøl er med på å utvikle sosialismen. Vi må oppmuntre til tanker, ideer, kritikk, diskusjon. Uten en slik bevisst haldning vil vi lett bli lurt av de "flinke og enige" karrierister og opportunistene. Det er slike folk som tenker de "riktige tankene", som kommer i maktposisjoner og som i en gitt situasjon kan bli det nye borgerskapet. Ingen sosialistiske revolusjoner til nå har lagt tilstrekkelig vekt på dette aspektet. ~~Alle klassikerne er opptatt av det, men de har ikke hatt mulighet for å praktisere sine tanker.~~

~~Men~~ svarer noen at: "Dette vil borgerskapet utnytte? Ja, ^{riktig} men ~~vil de bli hent?~~ ^{vil de bli hent?} Borgerkapet som klasse forsvinner når produksjonsmidlene er på arbeiderklassen og folket sine hender. De enkelte borgerne vil kanskje prøve å spre sin propaganda om den "fantastiske kapitalismen". Men-hvem tror på dem ut fra de erfaringene folket har? De vil sikkert prøve å utnytte feil til å overdimensjonere kritikk etc., men her må vår taktikk være å stole på massenes dønnkraft, innrømme feil og ikke gå fortere

fram enn det flertallet av folket er villig til å følge med på. Jeg tror en slik åpen og kritisk politikk er vårt sikreste forsvar mot korrumperting, opportuniste etc. "ersom vi ikke fører en slik politikk, vil de enkelte borgerne, p.g.a sin utdanning og sine forbindelser gå inn i partiet, hylle partilederne og spinne sitt edderkoppnett i det skjulte. Dette viser erfaringene." Derfor er bl.a spørsmålet om demokratiet og "friheten" så viktig.

Partiet og massene.

En del kammerater er svært opptatt av at "partiet må ha særrettigheter". ~~Igen~~ Partiet må sikres alle mulige posisjoner. Men, sikrer dette revolusjonen? Tviler på det. Poenget er at dersom arbeiderklassen og deres allierte greier å konsolidere statsmakta, så er det avgjørende at massene støtter sosialismen. (Mener her det store flertallet av arbeiderklassen, lavere funksjonærer, intelligensien, bønder og fiskere). Vil de støtte et styresett hvor medlemmer av partiet skal "sikre seg alle beina"? Er ikke vi nettopp de som tar de tyngste taka, som går i spissen i kampen etc.

Den største faren etter min mening er at 1) Partiat, p.g.a sin "historiske særrett"-som ledere av revolusjonen, vil "invaderes" av alle slags opportuniste og karrierister. Ingen ting tyder på at partiet vil utgjøre mer enn noen få prosent etter revolusjonen. Det kan bli kamp om å tilhøre denne "eliten" om det samtidig betyr veien til de beste og mest interessante jobbene, veien til karriere. Sjøl med "frie valg" tror jeg ingen andre parti har noen mulighet til å konkurrere i oppslutning etter revolusjonen. Vi har erfaringer fra historia. 2) At partiet blir så opptatt å besette alle maktposisjoner at de fjerner seg fra massene og "glemmer" å være der folket er.

Jeg anser det som helt usannsynlig at andre enn de revolusjonære lederne blir ledere for den nye staten, inklusive forsvaret. Hvem kan gjøre dem rangen stridig etter en revolusjon? Faren er at partiat skal sikre seg alle posisjoner. Jeg mener det viktigste er at partiet er der våpnene er, blandt soldatene. Der produksjonsmidlene er, blandt arbeidsfolk. Dette er for svakt understreka i programmet. ~~Vixnå~~ Tror ikke det er særlig fare på ferde om direktøren fortsatt er en borgerlig liberaler om partiet står sterkt blandt arbeiderne som kontrollerer direktøren. Med en sterk posisjon på grunnplanet vil også partiet spille en

avgjørende rolle i valgkamper til fagforeninga, til kommuneledelse eller til nasjonalforsamlinga. På denne måten kan partiet sikre at nasjonalforsamlinga består av et flertall revolusjonære. Og uten at ei slik folkeforsamling velger regjeringa vil det være umulig å sikre regjeringa tillit hos folket over lengre tid. (Uenig med dem som mener Partiet skal innsette regjeringa). Partiet kan ta vare på sin "historiske særrett" ved å være forbilder for folket, ved å bekjempe borgerlige privilegier og borgerlige karrierister. Om partiet undervurderer disse sidene og istedet på byråkratisk vis krever "formelle særretter", tror jeg også den norske sosialismen har alle muligheter til å skille partiet fra massene og gjøre den til et klett bytte for byråkrater og borgerlige karrierister.

Jeg støtter UPF I HOVEDSAK fordi det har nettopp dette strategiske perspektivet.

Peder M. Iy

rekrutteringsmøte med Liv Fi

TIRSDAG 17. JANUAR. Tid og sted annonseres senere.

Sett av dagen allerede nå!

Kinesisk papirklipp

Da jeg første gang leste Utkastet til nytt Prinsippprogram, var mine meninger ganske delt. Delvis var jeg positivt innstilt fordi

- Utkastet har et omfang, og ei form som er et langt steg i retning å gjøre det til et dokument som kan brukes i utadretta politisk arbeid for å utbre sosialismen og kommunismen sitt standpunkt. Fortsatt kan det knappes ned en del, og kapittel 4 må skrives om slik at det går inn i samme lesten!
- Utkastet tar opp spørsmålet om kommunismen på en helt annen og kvalitativt mye bedre måte enn våre tidligere program. Det slår fast at det ikke er sosialismen, men ~~xxx~~ kommunismen som er vårt mål.
- Det bringer oss et steg videre i debatten rundt organiseringa av proletariatets diktatur og i spørsmålet om demokratiet under sosialismen. Delvis tar det også opp i deg en del av de forslaga som blei reist i diskusjonen rundt forrige LM, men uten derfor å bryte ~~xxx~~ med noen av de grunnleggende tinga (At Trond A. mener dette er å bli enig med ham, og et rundkast, får stå for hans egen regning. Han bør i så fall lese gjennom sin egen RF-artikkel ~~xxx~~ nr 2/80 der han erklærer seg skeptisk til "å gi, ikke bare partiet, men også folkelige organisasjoner, formell makt under sosialismen".)

Delvis var jeg skeptisk, fordi det utvilsomt og åpenbart ~~xxx~~ står en god del gjerne ting her og en god del er utilstrekkelig behandla:

- Kapittel 3 inneholdt flere viktige feil og endringer, som påpekt av flere. PGG's endringsforslag dekker i hovedsak behov for endring her.
- Kvinnespørsmålet var mildt sagt ~~xxx~~ tvilsomt behandla. Dette er det også nå kommet skikkelig og konstruktiv kritikk av, fra Str d og Hag, som må innarbeides i et revidert utkast.
- Videre finnes det endel saker innafor avsnittet om ~~xxxxxx~~ sosialismen (Kap 5) som det må gjøres noe med:
 - Klassegrunnlaget og klassealliansen må gis en klarere bestemmelse enn Utkastet gir. Det bruker mange ulike begreper om hverandre som skaper endel forvirring.
 - Det finnes en uballanse i spesielt det økonomiske avsnittet, i retning av at sosialismen først og fremst sørger for planøkonomi, rettferdigere fordeling og vern om naturressursene, mens det nesten helt neglisjerer det helt avgjørende poeng at sosialismen skal
 1. Fjerne lønsslaveriet og ~~klassen~~ utbyttinga, og
 2. Utvikle de materielle forutsetninger for å endelig oppheve kelasamfunnet, undertrykkinga og knappheten, og ut fra dette bygge kommunismen.
 Avsnittet blir derfor lett utopisk og idealistisk i framstillinga av sosialismen.
 - Endelig mener jeg avsnittet er nokså uklar i behandlinga av småeiendommen. Dette skal jeg komme tilbake til.

Tross disse innvendingene, mener jeg alt i alt at Utkastet legger et bra grunnlag for videre arbeid med Programmet, og at kritikken av det som er gjennom revisjonistisk dokument, skyter langt, langt utover mål. Noen av de ankpunktene 'Revisjonist-kritikerne' har, er jeg enig i, som f.eks. endel av deres kritikk av Kap.3. Men faktisk mener jeg de tar fullstendig feil i en del viktige punkter. I sin iver etter å påstå at Utkastet er revisjonistisk, mener jeg de framfører en del venstristiske linjer som programmet bør avgrense seg fra. Jeg skal ta opp 4 punkter:

1. Endel kamerater anklager Utkastet for glidende overganger. I den grad denne kritikken retter seg mot Forordet som ikke påpeker faktiske endringer, som Kap.3, er det en rett kritikk. I den grad dette er en kritikk retta mot programteksten er jeg uenig, fordi ~~xxx~~ det ikke kan være formuleringer av typen "for måte vi A, nå mener vi B, fordi..." i Programmet. Det vil være å ødelegge Programmet som bruksdokument å føre polemikken inn i teksten igjen.

2. Så finnes det et argument av typen: " Her er ikke ordet revisjonisme nevnt. Altså har Utkastet lav guard mot revisjonismen, ergo er Utkastet revisjonistisk" Dette er et Mor Nille-argument. Det minner meg litt for mye om krav om ritualer ~~xxx~~ og besvergelses som ikke hjelper oss det spött. Spørsmålet om Utkastet er revisjonistisk må avgjøres ut fra standpunktene som står i programutkastet.

Et anna spørsmål er om programmet vil bli et bedre bruksdokument om det hadde med at avsnitt om revisjonismen og reformismen. Jeg trur det. Dersom vi legger inn et kortere avsnitt i Kapitel 6, kan vi forklare hvorfor det er viktig å bekjempe disse retningene:

Før øvrig synes jeg kapitel 6 er av det beste når det gjelder å være presist i forma. Forfatterne bør ha litt honnor også.

3. Langt viktigere er kritikken av programutkastet for å være på gli i spørsmålet om væpna revolusjon. Dette er en kritikk jeg mener er fullstendig feilaktig. Men fordi det her framføres argumenter som jeg mener uttrykker ei feilaktig politisk linje fra kritikerne, og fordi dette er noe av det tunge skytset som skal bevise at Utkastet må trekkes tilbake, vil jeg være grundigere her.

Jeg skal henvise til Utkastet, side 16, og til Per Ny ~~k~~, Debatt-bulletinen, side 49-50 og til 'R', samme sted, side 58.

Per Ny ~~k~~ sier at formuleringene om væpna revolusjon er defensive og unnskyldende i form, uten å kunne påvise at formuleringene er feilaktige. Og 'R' sier at en væpna revolusjon ~~xxxx~~ som er en 'offensiv politisk og militær operasjon...' "er bekreftet som en defensiv handling arbeiderklassen nærmest blir tvunget til av det udemokratiske borgerskap etter at revolusjonen er gjennomført."

Kritikken går altså på at Utkastet ikke beskriver revolusjonen som en 'offensiv militær operasjon', og at våpenbruket framstilles som en defensiv handling dersom borgerskapet ~~xxx~~ lager bråk. Les da følgende avsnitt hos Mao når han polemiserer mot Krustsjov og vestlige revisjonistpartier for standpunktet om 'fredelig overgang' i 1957: (Mao: Vær aktivister i å fremme revolusjonen, Bind V, s 509):

"Dernest er vi også uenige med Krustsjov og kollegene hans i spørsmålet om fredelig overgang. Vi holder fast ved at det proletariske partiet i alle land må ~~forberedt~~ være forberedt på to muligheter, den ene er fred og den andre er krig. I det første tilfellet krever kommunistpartiet fredelig overgang fra de herskende klassene, og følger Lenin i den parolen han satte fram under perioden mellom Februar- og Oktoberrevolusjonen. På samme vis foreslo vi fredsforhandlinger for Chiang Kai-shek. Dette er en defensiv parole mot borgerskapet, mot fienden som viser at vi ønsker fred, ikke krig, og det vil hjelpe oss til å vinne massene. Det er en parole som vil gi oss initiativet, det er en taktisk parole. Men borgerskapet kommer aldri til å gi fra seg makta frivillig, det kommer til å ty til vold. Så har vi andre muligheten. Dersom de ønsker å kjempe og de avfyrrer det første skuddet, kan vi ikke gjøre annet enn å slå igjen. Å gripe statsmakta med væpna makt - det er en strategisk parole. (.....) Allment sett er det best at de politiske partiene til proletariatet er forberedt på to muligheter: En - en herre bruker ~~xxx~~ munnen, ikke nevene, men to - dersom en slamp bruker nevene, kommer jeg til å bruke mine. Å stille problemet slik tar vare på begge mulighetene, og lar ikke noe smutthull stå åpent."

Er salig Mao 'på gli' i spørsmålet om væpna revolusjon, og på vei over: mot revisjonismen? Nei. Han stiller problemet helt korrekt: På et politisk grunnlag, basert på den politiske og militære makta

arbeiderklassen besitter i en revolusjonær situasjon - krever vi at borgerskapet gir fra seg makta. Hvis de ikke gjør det frivillig, men vil sloss, er vi fullstendig forberedt på det. Men vi er tilhenger av fred framfor krig, så lenge en kan vinne fram den veien.

Når 'R' påstår at Utkastets formuleringer innebærer å programfeste mulighetene for fredelig overgang, kan han heller ikke ha stort til overs for Mao's polemikk mot Krustsjov på dette punktet.

Den revisjonistiske læra om 'fredelig overgang' sier at det er mulig å styrte borgerdiktaturet og etablere ei proletarisk statsmakt gjennom fredelige parlamentariske middel. Og at det derfor ikke trengs noen våpenmakt. Den marxist-leninistiske teorien derimot hevder at det må finnes ei militær støtte, ei militærmakt bak revolusjonen og maktovertakinga. Men den sier ikke at det med nødvendighet må bli krig. Tsjekkoslovakia er et eksempel på dette - det blei ingen krig fordi borgerskapet overhodet ikke hadde noen sjanse! Med forbehold om alle de andre feila Allenda sikkert gjorde - feilen deres var ikke at de ikke starta en militær offensiv, men at de aldri skjønnte at de måtte forsvare det de hadde oppnådd med våpenmakt når borgerskapet ville sloss!

Så sier Per Ny ~~sk~~ (side 49 og 50) at 80-programmet sier at "det er tre våpen som er nødvendige for at revolusjonen skal seire. (...) eit revolusjonært kommunistparti, ein folkehær og ein einskapfront." Den oppmerksomme leser vil se at i Utkastet er ikke folkehæren nevnt. (Enhetsfronten er ~~xxxx~~ tatt med - i konkret form). Dette mener jeg - inntil det kommer overbevisende argumenter imot - er ei endring i rett lei.

Det er bare dersom revolusjonen kommer som slutt- eller toppunktet på en revolusjonær frigjøringskrig eller borgerkrig at det vil finnes noen folkehær i en revolusjonær situasjon. Derimot vil det i en revolusjonær situasjon som kommer etter en periode med fred; ~~xxxx~~ ikke finnes noen folkehær. Det som da må være vår taktikk for å sikre militær ryggdekning for revolusjonen, er å få soldatene i verneplikts-hæren til å snu våpna andre veien og slutte seg til arbeiderklassen.

Både begrepet om revolusjonen som en militær offensiv, og folkehærs-opplegget er etter ~~xxx~~ det jeg kan forstå nokså nært knytta til og avhengig av folkekrigstaktikken. Men dette er slett ikke den eneste mulige ~~framgangsveien~~ vei fram til revolusjonen. Det er en mulig taktikk - sett i krigsperspektivet er det også en ganske sannsynlig taktikk. Men det vil være helt feilaktig å låse seg fast til en slik oppfatning av hvordan revolusjonen vil foregå. Den vil rakst åpne for overgang til en reint militaristisk politikk, som ikke fører oss framover.

Videre mener jeg det vil være fullstendig eventyraktig å forsøke å bygge opp en folkehær som kan være støtte for revolusjonen i tider da det ikke er krig i landet. Det vil være en likvidatorisk taktikk, såvel politisk som militært. I en sann situasjon må vi tvert i mot forsøke å vinne fram så langt som råd er politiske veier, og jobbe det vi kan for delvis svekke borgerskapet militært, og delvis jobbe for at soldatene vender våpna sine den riktige veien. På et slikt grunnlag kan vi vanskelig gjennomføre noen militær offensiv, sammen med en politisk offensiv, men vi kan ~~xxxx~~ mobilisere våpenmakt til ~~et~~ forsvar for de politiske skanser som er vunnet.

Konklusjon: Per Ny ~~sk~~'s og 'R's anklager mot Utkastet for å være revisjonistisk eller åpne for 'fredelig overgang' er helt feil. Og denna feilen grunner seg på at de har en forkjørt, nærmest en militaristisk oppfatning av hvordan revolusjonen ~~xxxx~~ må foregå. I stedet for å endre Programmet i deres retning, er det ei riktig avgrensing mot krigsromantikk i Utkastets formuleringer.

4. Et anna punkt der det brukes tungt skyts, er avsnittet om proletarietets diktatur. Ellen P. sier at beskrivelsen av proletarietets diktatur leder tanken hen på teselskapet, og at det er lite som minner om voldshandlinger og klassekamp. Hun sier også at i den modellen som det legges opp til, vil "borgerskapet få enorme fordeler" og at det uttrykker ei linje for å føre arbeiderklassen til slaktebenken. (Debatt. bull. side 20)
- 'R' er ikke snauere: "Dette er ~~uopprikket~~ i sannhet en politikk for opprettelsen av 'hele folkets stat' og har ingenting med proletarietets diktatur å gjøre." (Debatt-bull side 58).

En ting før seg er det at dersom Utkastet virkelig gjør seg for tjent til en slik flengende kritikk, så kan man vanskelig løvne 80-programmet særlig mye ære heller. For i all hovedsak finnes de samme standpunkta der.

- a. 'R' sier nederst i 1 sp, side 58:

Eet eksempel: "proletariatet" og "Folket": "Vi meiner at statsmakta at proletariatet har som føresetnad at det vert eit demokrati som er så omfattande som råd er for det store folkefleirtalet." s. 20, 15 linjer over: "Det sosialistiske demokratiet har til føremål å sikre at makta over staten og økonomien blir liggende hos folket".

Her er det fritt valg, proletariatets diktatur eller hele folkets stat."

Jeg forutsetter at 'R' når han sier dette, anerkjenner at Utkastet kan bruke begrepet folket og folkeflertallet omtrent likedan som vi har brukt det i m-l-bevegelsen heile tida. Og jeg forutsetter at 'R' har lest også de linjene som står litt lenger oppe i spalten der Utkastet tar opp spørsmålet om motsigelser i folket og motsigelser ~~for~~ mellom folket og fienden. Slik at det er klart for ham hva Utkastet mener med 'Folket'.

Hvis det er rimelige forutsetninger, kan jeg vanskelig tolke ham annerledes enn at han er høyst skeptisk til ~~skravetaktikk~~ linja med å bygge proletardiktaturet på en klasseallianse. Hvis han er for denne klassealliansen, lurer jeg på hvordan han har tenkt å gjen- nom føre den hvis de siterte avsnitta er helt feilaktige.

For meg virker det nokså utenkelig at vi makter å bygge og holde en slik klasseallianse uten at de ikke-proletariske klassene og skikta har demokratiske rettigheter og muligheter til å bruke disse rettene til å øve innflytelse og være med å bestemme.

Det er mulig jeg nå drar 'R' etter håret (men ikke mere enn han drar Utkastet etter håret) men skal vi følge hans logikk må det bli omtrent slik: Demokratiet begrenses til proletariatet, eller: det settes opp et ~~skravetaktikk~~ formellt demokrati, men dette må være et skinn demokrati for alle andre enn proletariatet. Men vil ikke det være å spille ballen rett i henda på dem som ønsker å bryte opp Klassealliansen, nære til misnøye, destabilisere staten og gjøre kontrarevolusjon? I forlengelsen av et slikt skinn demokrati synes jeg, det er nærliggende å vente seg politisk ustabilitet, grobunn for kontrarevolusjonar propaganda, sikkerhets- og meningspoliti, og i siste instans militærdiktatur.

~~Men~~ Det er mulig at uenighetene på dette punktet kan klares opp når en slutter å tvare hverandres standpunkter ut i urimeligheter. Det som forunder meg er at dette avsnittet betyr 'hele folkets stat' i Krustsjov-forstand og 'har ingenting med proletarietets diktatur å gjøre", mens 80-programmet som lider av akkurat den samme begrepsmessige uklarhet med 'Folket' 'det arbeidende folket', dei arbeidende massane' osv. osv., tydeligvis er ganske stuerent for den samme 'R'.

- b. En heilt anna sak er det dersom 'R' virkelig mener det er revisjonisme å sikre virkelig demokrati for 'Folket' - nå brukt i Mao's forstand av begrepet. Hvis det er sånn at han mener det er revisjonisme å ha som mål å sikre at makta blir liggende hos 'Folket' eller 'Dei arbeidande massane', ja då er det ikke lenger snakk om begrepsklarhet, hverken hos 'R' eller i Utkastet lenger, men tvert i mot om en politisk uenighet. Og der er jeg uenig med 'R'.

'R' spør etter Klasseundertrykkinga av borgerskapet. Han mener at de demokratiske rettighetene Utkastet nevner - og som alle er nevnt også i 80-programmet - sikrer borgerskapet store rettigheter.

Da er det relevant å spørre: Hvem er borgerskapet, hvem utgjør borgerklassen etter at revolusjonen er gjennomført og systemet noenlunde stabilisert? Vil det i det hele tatt finnes noe borgerskap som eksisterer som klasse etter en slik revolusjon? Er det ikke revolusjonens oppgave å knuse denne klassen, ved at den river vekk det objektive, materielle grunnlaget for borgerskapet, oppløser og desorganiserer den? Ved at: borgerne

1. Fratas kommandopostene i samfunnet,
2. Fratas eiendommen som gjør dem til borgere, dvs produksjonsmidler og kontrollen over likvid kapital,
3. må livberge seg gjennom vanlig arbeide og motta lønn på samme måte som arbeidsfolk
4. desorganiseres ved at deres foreninger og åpne og hemmelige sammenslutninger oppløses.

Det vi da sitter igjen med er et antall borgerlige elementer som kan ønske seg restaurasjon, men ikke klare å jobbe effektivt for det uten å støte på lover som gjør slik virksomhet illegal. Undertrykkinga av slik virksomhet er da også nevnt i Utkastet.

'R' forutsetter i sin argumentasjon at borgerskapet som klasse, både i objektiv og subjektiv forstand, vil overleve revolusjonen. Det kan jeg vanskelig se noen grunn til at de skal gjøre; det vil i alle fall være opp til oss.

I den grad de nevnte rettighetene også blir rettigheter for et borgerskap, må det skje ved at det vokser fram et nytt borgerskap. Og det er jo det som har vist seg å være problemet i de landa vi hittil har erfaringer fra. Et slikt bor gerskap kan vi - etter mi oppfatning - bare hindre ved følgende to typer tiltak:

1. Ved at det blir forbudt å eie produksjonsmidler utover et visst omfang. Tilsvarende forbud mot å leie arbeidskraft utover et visst nivå - 5 er at antall som er nevnt i forbindelse med Kina-debatten. Vi bør trolig si 10 eller 1.

Dette vil hindre småprodusentene i å utvikle seg til å bli store, bli kapitalister. Almennt sett er det småproduksjonen som er den ene spiren til nytt borgerskap.

2. Ved å gi den breie massen av folket - i fabrikker, forstninger, transport, jordbruk, fiske, tjenesteyting, helsestell osv utstrakte demokratiske retter og faktisk makt. I denne sammenhengen har vi også gode muligheter til å gi proletariatet særskilt stor makt, idet de kontrollerer storindustrien, transportmidlene og store deler av ~~industri~~ varedistribusjonen.

Etter min oppfatning er dette siste tiltaket den beste måte å sikre seg mot - eller i hvert fall motvirke - at en liten klikk eller nye skikt byråkrater å slå seg opp til ~~nytt~~ nytt borgerskap.

I denne sammenhengen må det være et aldri så lite tankekors når

en både roper på særretter for kommunistpartiet i staten, og er skeptisk til utstrakte demokratiske retter for vanlige folk, at det faktisk er gjennom statsbærende kommunistpartier at de nye borgerskapa har vokst fram.

Min konklusjon på spørsmålet om klasseundertrykkinga av borgerskapa er derfor at dette delvis sikres nettopp gjennom det 'R' er så forterna over: demokratiske rettigheter og deltaking i offentlig debatt og statsstyring for ~~de~~ Folket. Dette vil være tiltak mot den andre spiren til et nytt borgerskap. Det må suppleres med and typer tiltak mot pampevesen og byråkrati, men det er en annen skål - Jfr. Utkastet side 23, 2 spalte.

Betyr så dette at jeg mener klassekampen er over, når borgerskapet som klasse er utrydda av revolusjonen? Nei, langt derifra. Men denne kampen vil ta en anna form. Den vil i all hovedsak ha karakter av en kamp i overbygninga, som en kamp mot borgerlig ideologi og borgerlig politikk. Videre vil den ha karakter av kamp mot byråkratiske elementer og trekk, mot småborgerlige grupper som vil endr: på forholda slik at de kan bli borgere, osv.osv. Og i denne kampen trur jeg vi har alt å vinne på å legge forholda best mulig til rette for at vanlige folk, de arbeidende massene, folket - om en vil - blir trekt med i politisk virksomhet og diskusjon.

5. Dette bringer meg til et avsluttende punkt, der jeg mener det er Utkastet som er feilaktig. Et punkt 'R' og revisjonismekritikerne merkelig nok ikke har tatt opp.

På side 17, 2.spalte snakker Utkastet om småproduzentene og småeiendommen, på en nokså laus måte. Utkastet sier at bøndene og dei aktive fiskarane med eigen båt "må få ha jorda si og produksjonsmidla sine. Berre på lang sikt og heilt ut frivillig må dei få tilbud om å verta med i sosialistisk samsyrke med denne eiendommen." (...)"Vi vil gå inn for ei utvikling i tilsvarende former når det gjeld småhandel, liknande sjølvstendig, privat verksemd, i byane og sjølvstendig arbeidande intellektuelle."

a) Utkastet bør unngå ord som 'jorda si,' 'produksjonsmidla sine'. Det finnes en politisk - klassealliansen - og en økonomisk grunn til at vi ikke ønsker å eksproprierer disse rett etter en sosialistisk revolusjon, men ~~gradvis~~ gradvis føre dem over i kollektive og deretter ~~statlige~~ statlige former. Det har svært lite med genitivsformen å gjøre.

b) Utkastet glemmer helt at i småproduksjonen ligger kimen til kapitalistisk produksjon. Småproduksjonen avler kapitalisme, og i dette ligger som nevnt over den ene kimen til et nytt borgerskap. ~~Utkastet~~ Programmet må derfor si at dersom småproduksjonen og småhandelen vokser til større omfang og ~~krever~~ krever leid arbeidskraft, (evnt over et visst omfang) må denne virksomheten sosialisers.

6. Endelig og helt til slutt: som nevnt innledningsvis må avsnittet om den sosialistiske økonomien endres en del. Delvis må det stramme opp i forma, nå blir det for pratsomt. Viktigere er det at avsnittet må legge langt større vekt på å forklare at den sosialistiske økonomien har til oppgave å utvikle produksjonen kraftig, og frambringe de materielle forutsetninger for å gjøre slutt på knappheten, avskaffe vareproduksjonen, og på den måten fjerne ulikheten og undertrykkinga i samfunnet. Det er først når produksjonen har nådd et tilstrekkelig omfang der alle kan få etter behov, og yte etter evne, at klasseskillene ~~forsvinner~~ og undertrykkinga endelig er et avslutta kapittel i historia. Nå blir dette aspektet nesten helt borte i lange utlegninger om mer rettferdig fordeling, ressursforvaltning, planøkonomi, sosiale tiltak osv. ~~Derfor~~ Sjøl om kapittel 2 representerer et kraftig framsteg

fra tidligere program i og med at det gjør kommunismen til et sentralt spørsmål, blir sosialismen fortsatt for mye et spørsmål om rettferdig fordeling og økonomisk styring, og i for liten grad får det fram at sosialismen frigjør produktivkreftene, øker samfunnets rikdom og åpner veien fram til det klasseløse samfunnet.

Sjøl om Utkastet i hovedsak er bra, er det kanskje symptomatisk at det sier at den sosialistiske revolusjonen kan skrive på fana si "at han er ein revolusjon for nasjonal frigjering, demokrati og menneskerett!" Men unnlater å si at det først og fremst er en revolusjon som skal gjøre slutt på lønsslaveriet og utbyttinga!

Finn

forslag:

Jeg foreslår at Peder Marten blir nominert som Stortingskandidat fra Sør-Trøndelag RV, Stortingsvalget 1985.

Vi har satt oss store mål på lang sikt, og trenger valgkampen -85 for å få en større oppslutning. Uten egen kandidat blir dette vanskelig. Det er å oppfordre de som støtter oss til å stemme SV eller AP - eller oppfordre de mange som stemmer i protest, til å stemme FRP uten at vi er et alternativ.

Jeg tror også at det er mulig: med en skikkelig prioritering på dette, og en tidlig lansering av Lysestøl (våren/ sommeren -84), - at vi har en liten mulighet til å få han inn. Mange begynner å tenke på RV som et seriøst valgalternativ.

GODT VALG!

GUSTAV.

At sprede meg er også politik. Den bedste kammerat påtager sig det ubehageligste arbejde.

Oktober

bokhandel

Kongens gt. 29, tlf. 522555

- * SI TIL DEG SELV OG DINE VENNER: KJØP JULEGAVER PÅ OKTOBER BOKHANDSEL.
- * TILLEGGSVARER ✓ NOEN TIPS: THE, TREBILER, KOPPER OG KAR, BAMBUSSKJUDD, LYSESTAKER, ØKSAKER, TING TIL PUTTEKASSER, THEKANNER, TELEFONDØKKE, DOKKER, JULEPYNT, SKO, MERKER, M.M.M.
- * TEENESERIER
- * VI HAR TENKT Å SETTE EN DEL UNGDOMSBØKER PÅ SALG FOR JUL.
- * KJØP BARNEBØKER TIL BARNAS JULEPAKKE! (MYE NYTT!)
- * AV KAMPANJEBØKER HAR VI TATT UT: STORE FRU (HÅVARSHOLM), RUNDT MESTE SVING (ELDEN), KAPITALEN BIND 2, DET STUMME ROMMET (VASSMØ), CHAKOO (GJERSETH), LIV (SPRENSCHEN), SITT EBET LIV (ELSTAD), VI TIER IKKE (NILSEN/BJØLSTAD).

STØTT DIN EGEN BOKHANDSEL OG TA EN TUR NEDOM.

ABONNENTER PÅ KAPITALEN:

De av dere som har abonnement på Kapitalen, bes vennligst snarest kjøpe bind 2 i Oktober Bokhandel.

Bind 2 har forlengst kommet til butikken, kassevis.

Situasjonen er slik at vi må betale regningene på disse kassene, men butikkens inntekt på bøkene uteblir så lenge abonnentene ikke kjøper sine bøker.

Vi ber dere vise medansvar og takker på forhånd!

Oktober Bokhandel.

planarbeidet vårt - godt nok?

Sidan vi har teke mål av oss til å gå i spissen for ein plan-økonomi her til lands, kan det ikkje vera av vegen med ein debatt i ny og ne om korleis vi driv planarbeidet alt i dag. Eg tykkjer det skortar ein del på kvaliteten for tida, og satsar på at dei følgjande punkta kan bidra til diskusjon og nye resultat.

1) STRATEGI, (OVERORDNA) TAKTIKK OG (OVERORDNA) METODAR.

Her er det mykje mangel på heilskapleg tenking. Kvifor arrange-er vi 1.mai? Kvifor organiserar vi frontarbeid for internasjonal solidaritet? Kvifor har vi i det heile bygd opp eit parti med forlag og dagsavis og parlamentarisk arbeid og det heile? Så lenge vi berre legg planar av gamal vane og ikkje har noko lengre perspektiv og siktemål med dei, kan vi heller ikkje vente at arbeid og resultat vekker særleg entusiasme i avdelingane. Strategien er å førebu sosialistisk revolusjon, javel, men vi har mykje ugjørt når det gjeld å setja namn på og sikte oss målmedvite inn på delmåla i denne førebuinga. T.d.: 1.mai og andre politiske kampanjer vi køyrer må ha klare mål som å flytte dei politiske grenselinene (vinne fleire over på våre liner) og såleis bidra til oppbygging av den einskapsfronten som trengst under og etter revolusjonen.

2) OPPGÅVENE GRIP I KVARANDRE

Måten du løyser ei oppgåve på har følgjer for korleis og kor lett du kan løyse neste oppgåva. Formålet med masselina, med analyse av terrenget rundt oss er m.a. å samle kunnskap nok til å ordne oppgåvene i beste rekkefølgje og samanheng. Det er ikkje hipp som happ om du sel KK på stand eller på dørene dersom målet er å opprette eit boliglag. Formålet med KK-sal er meir enn å få seld ut: Du kan (og bør) stille fleire mål til oppgåva, dvs. setja oppgåva inn i ein samanheng. Det er dette som er å leggja ein plan.

3) LITT MEIR OM MASSELINA

Viktigaste delen av partiet sin massebasis er summen av omgangskretsane til kvar av partimedlemene. Å halde taler, debattere offentlig, spreie aviser og flak er viktig nok, men viktigare er det å kjenne mange godt - kjenne heilskapen i korleis dei tenker, reagerer, handlar, - kjenne kunnskapen deira. Berre den kunnskapen kan gjera resten av agitasjonen vår treffsikker. Derfor held det ikkje å berre gå til folk når du skal spørje om eit abonnement, t.d. Kvar av oss må ha ein aktiv venekrets - og det må inngå i planen. Likeeins korleis denne omgangskretsen kan utvidast (for partiet som heilskap).

4) KADERPOLITIKK

Dette står det mykje fint om hjå Mao. Praksisen vår er noko meir tilfeldig, for å seia det mildt. Bortsett frå ein til tider rituell diskusjon om kriteria ved nomineringar gjer vi lite analyser av kva evner kvar einskild kamerat har og kva for oppgåver (med avgrensing og vinkling) som best sameinar partiet og kameraten sine behov nå. Det finst nok av døme på at planlegging ikkje eingong tek omsyn til kva for oppgåver kameratane alt har, og kva sideverknader ei omlegging vil få. Dette heng saman med kva metodar vi nyttar for rettleiing og systematisk forfremjing av kameratar: Dei er heller magre, og til tider heilt fråverande. Saman med dei føregåande punkta er ei betring her naudsynt for å styrke partiorganisasjonen. Eg tykkjer ikkje studiehefta til avdelingsstyra dekker dette skikkeleg så langt, t.d. Vi treng ei djupare forståing av samspelet mellom kaderpolitikken og dei andre oppgåvene som ligg på avdelingsstyra.

5) Å VERA SMIDIG

Utan den kunnskapen som demokratiet i planlegginga kan få fram famlar planleggarane i natta. Mange merkelege partiplanar har blitt overraska av dagslyset og blitt dirigert igjennom som keisarens nye klede på somme punkt. Er dette til å unngå? Prosessen med å samle kunnskap tek i røynda aldri slutt, verda er så ufin at ho endrar seg støtt. Derfor må planane ha slingringsmonn. T.d. er det skilnad på oppgåve a) Opprette RV-gruppe på Byneset, og b) Tråle Byneset for RV-sympar, og opprette gruppe så sant to personar vil og kan. Det er viktig å ha handlingsalternativ for ulike omstende, og halde klart kva som er overordna og kva som er underordna mål (- eller metode: Fleire kan vera like gode).

6) ANSVAR OG KLAR BESKJED

Språket er forunderleg: Det som er klar og grei beskjed for deg kan vera fleirtydig eller bli oppfatta heilt annleis av andre. Særleg dersom vi skal oppnå effektiv arbeidsdeling i kampanjer o.l. må vi legge vekt i å utvikle felles språk (her er sommarleirane kraftig undervurdert i seinare år). For betre arbeidsdeling har vi bruk for, om oppgåvene skal bli tilpassa og kreftene nyttast godt. Altså er dette òg ein del av planen. Kv... og ein må vite kva for ansvar han/ho har. (På den andre sida skulle det vera overflødig å minne om at poenget med å stå i partiet er å ta ansvar for det.)

Peter H.

beredskapsdiskusjonen - nødvendige forberedelser eller venstristiske kråmpetrekninger.

Oppsummeringen av beredskapsdiskusjonen i distriktet fram til nå kan bare karakteriseres slik: En fullstendig manglende oppslutning fra avdelingene.

Jeg vil derfor b-gynne innlegget med en purring rettet til samtlige medlemmer: Gå på avdelings-styret og forlang at oppsummering fra dette møtet skal sendes inn! Hvis ikke dette blir gjort vil ikke din stemme bli hørt i denne saka (ihvertfall ikke utafør avdelingas fire vegger). Oppsummering mangler fra praktisk talt samtlige avdelinger så det skader ikke å spørre. Derfor: Ta opp saken som evt. pkt. på neste avd. møte.

Hensikten med innlegget forøvrig er å få igang en åpen debatt i FK om partiets militærpolitikk. Det som har skjedd fram til nå kan tolkes som:

- 1) at store deler av partiet anser krigsfaren som mindre nå enn før(!)
- 2) at partiet blir betrakta som så ubetydelig at det ikke er noen vits i å forberede seg på å lede (ha-ha)en motstandskrig.

Jeg mener i det store og hele at vår strategiske tenkning på dette området har vært helt riktig. Alle skritt som blir tatt for konkret å forberede oss sjøl og massene på krigsmuligheten og alt den innebærer synes jeg er "en god ting". Det er det uansett omvi blir angrepet imorgen eller om tjue år eller ikke i det hele tatt. Situasjonen idag er mer spent mellom USA og Sovjet enn den har vært noen gang. Er ikke dette viktigere for oss enn at mange begynner å bli lei av vår "latterlige hysj-hysj virksomhet", lei av å prate om en krig som aldri kommer". Hensikten med beredskapsdiskusjonen er jo å bekjempe sånne holdninger, men vi må jo ikke skremme bort folk midt oppi rekrutteringskampanja! Nei, det er mulig folk ikke blir skremt av et kommunistparti som ikke sjøl forbereder seg på den krigen som vi advarer folket mot, men vil de ta oss alvorlig? Hvis noen spør er det bare å svare: "Vi er ikke sekterister!!"

Jeg tror som sagt at den viktigste grunnen til den slappe holdninga er at mange parti-medlemmer ikke lenger tror på krigsfaren. Jeg vil derfor sterkt oppfordre folk til å skrive innlegg til dette spørsmålet - særlig velkomme er innlegg som retter seg mot partilinja, mer trengs ikke for å få igang debatten nå i første omgang.

Jeg er klar over at det finnes andre motsigelser her; misnøye med diskusjonsopplegget i vår, generell aversjon mot alt som smaker av illegalt arbeid osv. osv. Fram med det også! Beredskapsdiskusjonen skal føres videre i -84. Det er meninga at den skal bety noe mer for oss enn en teknisk gjennomføring av møtet (og knapt nok det) slik tilfellet var i vår.

Georg

TIL GEORG:

Etter som redaksjonens oppsett av FK blir nedfotografert, er det lurt om du for ettertida bruker større linjeavstand.

RED..

massearbeid ~ var det noe vi holdt på med i 70-åra?

Jeg mener at vi har mye folk rundt oss som sympatiserer med oss på hele eller deler av politikken, leser KK, stemmer RV og deltar i aksjoner og demonstrasjoner. Men de aller fleste står et godt stykke fra å bli med i partiet, påta seg forpliktende frontarbeid og være med på å trekke lasset. Mye av grunnen til dette er et lavt prioritert massearbeid i partiet parra med sekterisme og en form for sjølgodhet av typen "vi ordner opp på vegne av de andre".

NOEN PÅSTANDER:

- Det er unntakene og ikke regelen at et lag til enhver tid kan oppsummere og vurdere omlandet sitt i forhold til rekruttering, studiesirkel og folk de ønsker og mener bør utvikles til kommunister og tar tiltak for å gjøre noe med det.
- Det er en ganske utbredt oppfatning at det er en "byrde" å bli med i partiet. Ikke så mye uttalt, men i praksisen kommer dette til uttrykk. Folk rundt oss er "lidende"
- Vi har lett for å vurdere folk som på enkelte saker støtter oss, men har et annet syn på andre ting, som uforanderlige og ikke noen vits/mulighet for å utvikle videre. De får være i fred og vi har fred.
- I forbindelse med rekrutteringskampanja i høst er det kommet fram hvor lite omland partilaga har når det skal spørres om å gå på sirkel/ bli med i partiet. Det er også manglende tru på at det nytter å spørre folk en kjenner lite om å bli med på sirkel. Det er også mange som kvier seg for å spørre og diskutere med folk om å bli med i partiet /på sirkel. Det er et meget statisk syn på de vi kjenner om de kan bli med på sirkel, vi avgjør PÅ FORHÅND at det nok ikke passè i høst p.gr.a. økonomi, familieproblemer, unger, skole, arbeidet,

andre interesser og synes at en prioritering av alle andre saker før en studiesirkel er rett og rimelig.

ER DET INGEN LYSPUNKT?

Jo, det er framgang, men vi må på en helt annen måte enn det som har skjedd til nå, systematisk bygge ut omlandet til partiet, et omland som skal bli kommunister. Da er det ikke nok at vi har dyktige klubbformenn/kvinner, er greie og kjekke arbeidskamerater, smilende KK-selgere. Vi må gå inn på de enkeltes argumenter og holdninger, diskutere og legge fram vårt syn, partiets syn, "erobre" hode for hode. Hva hindrer oss i å gjøre dette?

TONE.

Samfundets rikdom skabes af arbejderne, bønderne og de aktive intellektuelle. Hvis de tager deres skatte i deres egne hænder er der ingen vanskeligheder, de Rike kan overvinde.

TOM SIDE

TOM SIDE